

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla dr.Haller Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek az Ernszt és Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr.Tóth M. Gábor ügyvéd) által képviselt alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Komáromban, 2009.évi június hó 18.napján 12.P.20.607/2009/9.szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 10.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles az **"A" Kft.** kiadó 15 napon belül megfizetni a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 24.000 (huszonnégyezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság az ítéletében a felperes keresetének részben helyt adva a felperest az alábbi szövegű helyreigazításra kötelezte:

„A **"B"** 2009.március 28.napján megjelentetett „Még egy tanú” című cikkben valótlanul állítottuk, hogy felperes nyilatkozataival ugyanazt a célt szolgálja, mint az ugyanezen lapszámban közölt „Vörös téboly és tombolás” című cikkben kifejtettek szerint **"C"**.

Valótlanul állítottuk, hogy felperes és **"D"** ellen folytatott büntetőeljárásban tett tanúvallomásában átlépte az igazságot a valótlanságtól elválasztó határt.

Valótlanul állítottuk továbbá, hogy felperes a **"D"** ellen folytatott büntetőeljárásban letagadta azt a hangfelvételt, mely a polgármesteri hivatal ügyintézőjének egy vállalkozóval folytatott beszélgetését rögzítette."

Ezt meghaladóan a keresetet elutasítva kötelezte az alperes kiadóját, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44.000 forint perköltséget, illetőleg az államnak felhívásra 21.000 forint kereseti illetéket.

A keresetnek helyt adó rendelkezései indokolásában rögzítette, hogy az, miszerint a felperesnek a büntetőeljárásban tett vallomásában (a cikk azon kitétele, hogy a polgármester csupán ezt az egy vallomást olvasta és „ez az egy is elég volt” hogy következtetéseit levonja egyértelműen erre a tanúvallomásra utal) „át kellett lépnie az igazságot a valótlanságtól elválasztó határon” tényállításnak minősül. A kifogásolt kifejezés

lényege az, hogy a felperes a nyomozás során tett vallomásában nem mondott igazat. Ez pedig nem tekinthető véleménynek, vagy kritikának.

Ugyancsak tényként értékelte azt a körülményt a megyei bíróság, hogy volt-e olyan hangfelvétel, amely a polgármesteri hivatal ügyintézőjének és a vállalkozónak a beszélgetését rögzítette és ha igen ennek létezéséről a cikkben említett büntető eljárásban a felperesnek nyilatkoznia kellett-e, ha igen, letagadta-e a hangfelvételt.

A felperes sérelmezte azt is, hogy a cikk állítása szerint nyilatkozataival ugyanezt a célt szolgálja, mint "C", azaz a propagandista sárdobálást.

Ezzel szemben a cikkben csupán annyi szerepel, hogy „nyilatkozataival ugyanazt szolgálja, mint "C"”.

E körben rögzítette a megyei bíróság, hogy a sajtóközleményhez a perbeli esetben szorosan szervesen hozzátartozik a „Vörös téboly és tombolás” című cikk is, hiszen a "C" - vel kapcsolatos megállapítások, melyekre a „nyilatkozataival ugyanazt szolgálja, mint "C"” kitétel utal, abban szerepelnek.

A „Vörös téboly és tombolás” című írás lényege, hogy a polgármester elleni büntető eljárásokat a város MSZP-s önkormányzati képviselője „C” és társasága” gerjeszti esetenként olyan segítő közreműködésével, akik a megfélemlítéstől, zsarolástól sem riadnak vissza. A céljuk pedig, hogy a polgármesterre („legyen akár mennyire tiszta is”) sár fröccsenjen, vagy „ha magától nem fröccsen” akkor „dobálják”. "C" tevékenysége „méltatlan vádak, tisztségviselők bemártogatása, propagandista sárdobálás és leginkább mérhetetlen sunyiság”.

A sérelmezett sajtóközlemény ezen magatartásokhoz, célokhoz társítja a szocialista frakcióban nem tag felperest, azaz azt állítja tényként, hogy a felperes célja a polgármester besározása, meghurcolása, ellene büntető eljárások indítása, akár meg nem engedett eszközökkel is.

Az, hogy egy személynek mi a célja, a bíróság megítélése szerint tény, míg a cél minősítése akár véleménynek minősülhet. Az alperesi sajtóközlemény azonban nem a bizonyított felperesi célt minősítette, hanem a másik cikkben foglaltakat jelölte meg a felperes céljaként, azaz tényként.

A megyei bíróság álláspontja szerint tehát a felperes a sérelmezett három fentebbi állítás, mint tényállítás helyreigazítását kérhette, e keresete akkor lehetett alapos, ha az állítások valótlanok.

Rögzítette a megyei bíróság, hogy az állítások bizonyításának kötelezettsége az alperest terhelte, erről a megyei bíróság figyelmeztette, azonban ezt követően az alperes bizonyítást nem ajánlott fel.

Rögzítette továbbá, hogy a felperes személyes előadása és egyéb peradatok nem támasztották alá a sajtóközleményben foglaltakat, így alperesi bizonyítás hiányában a bíróság azt állapította meg, hogy volt ugyan hangfelvétel, mely rögzítette egy önkormányzati beruházás során a polgármesteri hivatal és a vállalkozó beszélgetését, de

annak tartalma nem ismert, és a felperesnek tanúként arról a más beruházás kapcsán, más terhelt ellen zajló büntetőeljárásban nyilatkozni nem kellett, így valótlan az az állítás, hogy a hangfelvételt letagadta.

Bizonyítás hiányában ugyancsak valótlanak értékelte a megyei bíróság azt az állítást, hogy a felperesnek a "D" ellen zajló büntető eljárásban tanúvallomásában át kellett lépnie az igazságot a valóságtól elválasztó határon, azaz nem mondott igazat.

Ugyanezen okból látta valótlannak azt a tényállítást is, hogy a felperes nyilatkozataival (ami tulajdonképpen egy ügyben tett tanúvallomás) ugyanazt a célt szolgálja, mint "C".

Végül utalt arra a megyei bíróság, hogy mivel a helyreigazító közlemény szövegének meghatározásakor nincs szó szerint kötve a kereseti kérelemben írt helyreigazító szöveghez, így azt a kérelem és az ellenkérelem korlátai között a rendelkező rész szerint állapította meg azzal, hogy mivel a sérelmezett tényállítások különösen szembetűnő háttérrel jelentek meg, a helyreigazítást is ilyen módon rendelte megjelentetni.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, annak megváltoztatása, a kereset teljes elutasítása iránt.

Azon tétellel, miszerint valótlanul állították, hogy felperes nyilatkozatával ugyanazt a célt szolgálja, mint az ugyanezen lapszámban közölt „Vörös téboly és tombolás” című cikkben kifejtettek szerint "C", előadta, hogy az egyes emberi cselekedetek célja, motivációja nem értékelhető tényként, hiszen annak nincsen olyan vetülete, amely a kívülágban megnyilvánulna, kizárólag gondolati síkon létezik.

A következtetések tényállításnak nem minősülhetnek, csak a következtetések alapjául szolgáló tények lehetnek alkalmasak helyreigazításra. Ebből következik, hogy nem adhat alapot helyreigazításra az a közlés, amely azonosan minősíti a felperes cselekményét egy másik személy cselekményével, hiszen ettől még az nem fog tényállításnak minősülni. A minősítésre történt utalás ugyanúgy megtartja értékítélet jellegét, mint az eredeti értékítélet. A cél mint gondolat bizonyítása nem is lehetséges, erre csupán következtetések vonhatók le.

Ami az igazságot a valótlanságtól elválasztó határ átlépésére vonatkozó alperesi állítást illeti kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság olyan közlés helyreigazítására kötelezte, mely tényszerűen a cikkben nem szerepelt. A cikkben ugyanis a szerző azon értékítélete fogalmazódott meg, hogy a felperesnek azonos a célja "C" céljaival még akkor is, ha ezen cél elérése érdekében át kell lépnie ezt a bizonyos határt. A cikk nem állította azt, hogy ennek a határnak az átlépése ténylegesen meg is történt, azt az értékítéletet fogalmazta meg, hogy a felperes adott esetben ettől sem riadna vissza. Arra vonatkozó tényállítás, hogy konkrét kérdésben a felperes „hazudott” volna a cikkben nem szerepel, így az tényállításként nem értékelhető.

Ami a cikk azon állítását illeti, miszerint a cikkben említett felvételt a felperes letagadta, kiemelendőnek látta, hogy bizonyítást nyert az elsőfokú eljárás során, a felperes maga mondta el, hogy erről a bizonyos hangfelvételtől tanúkénti meghallgatása során nem beszélt, azt elhallgatta. Önmagában a megfogalmazás módja pedig helyreigazításra nem ad alapot még abban az esetben sem, ha az a felperes szubjektív értékítélete szerint

személyét sérti. Az pedig a cikk szerzőjének értékítélete volt, hogy ezt a hangfelvételt az ügy szempontjából jelentősnek tartotta, hiszen egy olyan adalékként szolgálhatott volna az ügy megítéléséhez, mely védekezését alátámaszthatta volna.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Álláspontja szerint a valóság bizonyítása az alperest terhelte, erre nézve az elsőfokú bíróság őt kioktatta, az alperes ezen kioktatás ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. 40.000 forint utazási költség mint készkiadás megtérítésére tartott igényt.

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./3/ bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a szükséges és egyben elégséges - a felajánlott - körben a bizonyítást lefolytatta, azt ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont érdemi következtetésével és a döntés indokolásának érdemével is - az alábbiak szerinti kis mértékű eltéréssel - az ítéltábla egyetért.

A második és harmadik állítással kapcsolatosan (az igazságot a valótlaniságtól elválasztó határ átlépése, illetőleg a hangfelvétel meglétének letagadása) kapcsán az ítéltábla teljes körűen osztja a megyei bíróság ítéletének indokolását, ugyanis itt a szerző nem mást, mint azt állítja, hogy abban a nyomozati eljárásban, ahol a felperest tanúként hallgatták meg, a felperes hamis vallomást tett, a hangfelvételt letagadta, át kellett lépnie az igazságot a valótlaniságtól elválasztó határon. Azaz azzal, hogy a hangfelvétel létét letagadta átlépett az igazságot a valótlaniságtól elválasztó határon.

Az alperes ezen utóbbi két állításával kapcsolatban bírói felhívás ellenére nem bizonyította, hogy a felperes hamis vallomást tett volna, de még azt sem, hogy a felvétel egyáltalán bármilyen jelentőséggel bírt volna a polgármester és az egyik osztályvezető ellen indult büntető eljárásban. Így még az sem volt bizonyított, hogy „elhallgatta” volna a hangfelvétel tényét, nemhogy az, hogy azt az írás szóhasználata szerint „letagadta” volna, azaz kifejezetten erre irányuló kérdésre jobb tudomása ellenére nemleges választ adott.

Részben osztja az ítéltábla a fellebbezési érvelést az első tétellel kapcsolatosan (a felperes célja).

Helyes az a felperesi álláspont, miszerint, hogy milyen cél motiválja a személyt az lehet vélemény, vagy következtetés, de nem tény, és mint ilyen általában sajtó-helyreigazításra - tényközlés híján - nem adhat alapot (PK.12.sz. III.).

Ugyanakkor az értékítélet, a vélemény-nyilvánítás, bírálat, jellemzés, következtetés alapot adhat sajtó-helyreigazításra, ha valótlan tényállításon alapul, valótlan tényállítást fejez ki, illetve a valóságot hamis színben tüneti fel (BH.1982.89. BDT.2006.1376.).

Jelen esetben tehát arról van szó, hogy a cikk valótlan tényállítást tartalmaz: a hangfelvétel letagadása, az igazságot a valóságtól elválasztó határon történő átlépés, ebből pedig azt a

tartalmilag hamis következtetést vonja le, hogy a felperes célja ugyanaz, mint a „Vörös téboly és tombolás” című cikkben kifejtettek szerint "C" célja, azaz "D" polgármester és barátai mindenáron történő támadása.

Helyesen állapította meg tehát a megyei bíróság az ítéletében, hogy mindhárom tétel tekintetében van helye helyreigazításnak, a második, harmadik tétel vonatkozásában a valótlan tényállítások okán az első tétel vonatkozásában pedig a valótlan tényállításból levont következtetés okán.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a megyei bíróság érdemben helyes ítéletét - a fenti részben módosított indokolással - a Pp.253.§./2/ bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes kiadója a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviseleti díjból és utazási költségből, mint készkiadásból álló másodfokú perköltsége, továbbá a Pp.78.§./1/ bekezdése és a 6/1986/Vl.26./IM. rendelet 13.§./2/ bekezdése alapján a sikertelen fellebbezése folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Győr, 2009. évi október hó 1. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Lezsák József sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró